

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1224/2022
25.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог "Trace Srbija" a.d., Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5014/2021 од 12.01.2022. године, у седници одржаној 25.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5014/2021 од 12.01.2022. године, у делу који се односи на накнаду по основу минулог рада.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ: пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5014/2021 од 12.01.2022. године, у ставу првом изреке, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 1022/2018 од 13.09.2021. године, у ставу 1. изреке и пресуда Основног суда у Врању П1 1022/2018 од 13.09.2021. године, у ставу 1. изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, да се тужени обавезе да му на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године исплати износе, са каматом, наведене у том ставу изреке првостепене пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1022/2018 од 13.09.2021. године, ставом 1. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године исплати износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 2. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име разлике мање исплаћене накнаде зараде по основу рада на дане државних празника за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, износе, са каматом наведене у том ставу изреке. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име мање исплаћене накнаде зараде по основу рада ноћу у периоду од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, износе са каматом наведене у том ставу изреке. Ставом 4. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име разлике мање исплаћене зараде по основу прековременог рада за период од 01.04.2015. године

до 31.03.2018. године, износе са каматом наведене у том ставу изреке. Ставом 5. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.932,00 динара, а уколико не измири своју обавезу у року, дужан је да на износ трошкова за заступање од 67.500,00 динара плати законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5014/2021 од 12.01.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда, у ставу првом, другом и трећем изреке, а жалба туженог у том делу је одбијена. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у ставу четвртном и петом изреке и предмет упућен првостепеном суду на поновно одлучивање у овом делу.

Против усвајајућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу који се односи на накнаду по основу минулог рада, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају је потребно уједначавање судске праксе у погледу права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), па је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог, на неодређено време на пословима путара почев од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, када му је радни однос престао на лични захтев. У спорном периоду од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, тужени тужиоцу није увећао зараду по основу минулог рада. Посебним колективним уговором за делатност путне привреде („Службени гласник РС“ бр 3/2015) предвиђено је да запослени има право на увећану зараду по основу минулог рада за сваку пуну годину рада остварену код послодавца код кога остварује ово право, односно код послодавца који је члан Удружења послодаваца "Путар" од 0,4% од основице. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст бр. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве "Врање" из Врања, па је то предузеће продато туженом према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године. Тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тако постао власник над оснивачким капиталом који чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Након тога, тужени је наставио да послује под називом "Трасе РЗР" д.о.о., Врање, које привредно друштво је регистровано код АПР-а 29.01.2015. године. У одредби члана 8. купопродајног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Стечајни поступак над ПЗП Врање а.д. у

стечају, је 05.01.2015. године обустављен због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирања стечајних поверилаца. Тужилац од туженог потражује увећану зараду по основу минулог рада за период када је радио код туженог на основу одредбе члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде и на основу чланства ПЗП Врање и туженог у Удружењу "Путар".

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца усвојили, налазећи да му припада право на увећану зараду по основу минулог рада, на основу одредбе члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде ("Службени гласник РС", бр. 3/15), пошто та одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. По мишљењу нижестепених судова, након продаје стечајног дужника је дошло до промене оснивача, међутим, власничка и управљачка права је стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, што значи да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу "Путар" између ПЗП Врање а.д., код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је засновао радни однос, због чега тужиоцу припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 1. Закона о стечају ("Службени гласник РС", бр. 104/09...99/11), прописано је да се тим Законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. У смислу одредбе члана 132. став 1. истог Закона, прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. На основу одредбе члана 135. Закона о стечају, предмет продаје може бити стечајни дужник, као правно лице, уз сагласност Одбора поверилаца и уз претходно обавештење различитих и заложних поверилаца, у складу са чланом 133. став 2. тог Закона. После продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, на основу одредбе члана 136. став 1. Закона о стечају, а у смислу става 3. истог члана Закона, новац добијен продајом стечајног дужника, као и његова имовина из става 2. тог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

У конкретном случају, као меродавни пропис примењује се Закон о стечају, док није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, имајући у виду да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није ни настао статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта насталог куповином, постоји јасна разлика. Због тога тужени није дужан да тужиоцу, за спорни период, исплати разлику на име мање исплаћене накнаде по основу минулог рада па је тај тужбени захтев тужиоца неоснован.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић